

Eksempel på dialogorienteret udarbejdelse af den børnefaglige undersøgelse

I forbindelse med modtagelse af underretninger og udarbejdelse af børnefaglige undersøgelser har flere kommuner sat fokus på at opdatere deres arbejdsgange og praksis med henblik på:

- At Barnets Reform om kontinuerlige undersøgelser efterleves.
- At sagsbehandleren er katalysator i arbejdet med barnet eller den unge og dennes omgivelser.
- At der iværksættes undersøgelser og indsatser inden for relativ kort tid efter, der er konstateret behov hos et barn eller en ung.
- At der sker en tættere inddragelse af såvel familie som andre fagpersoner i arbejdet.
- At roller tydeliggøres.

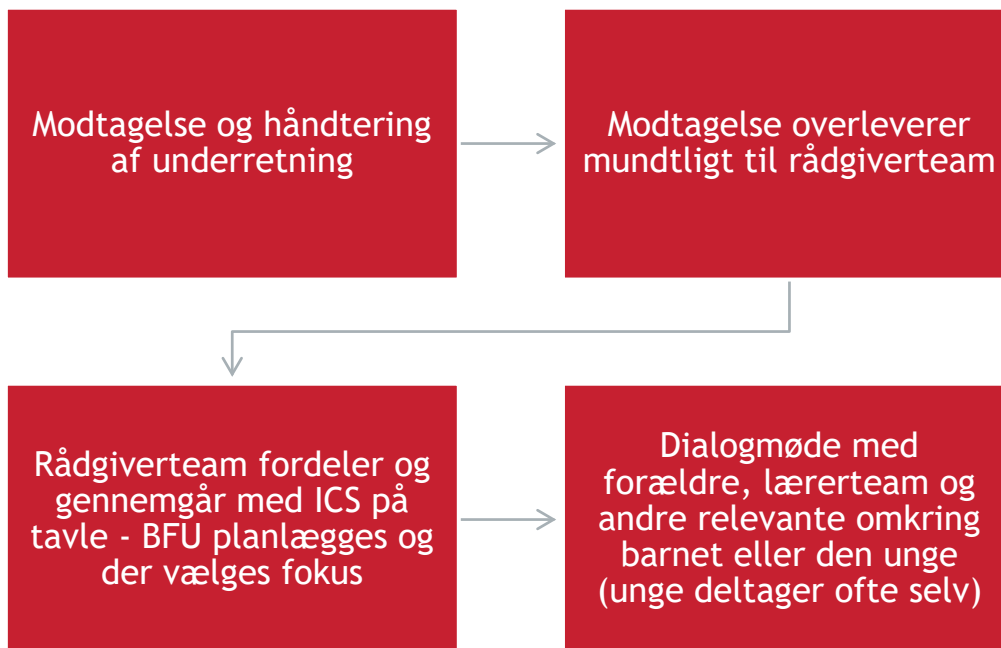
I de nye arbejdsgange er der lagt vægt på at nedbringe de skriftlige overleveringer og oplysninger mellem de forskellige instanser. Denne metode styrker for det første sagsbehandleren som katalysator og facilitator i den socialfaglige proces. For det andet medvirker metoden til at få nedbragt ventetider og nedbragt den tid, der bruges på at udarbejde skriftlige redegørelser og omskrive dem til brug i sagsbehandlingen.

Den nye sagsgang er her illustreret i forhold til en afgørende kerneopgave i myndighedsudøvelsen – den børnefaglige undersøgelse:

Arbejdstilrettelæggelse:

Hvordan kan retningslinjerne for sagsbehandling omsættes til faglig praksis?

Figur: Ny sagsgang

1. Modtageteam modtager underretninger og håndterer dem efter de gældende retningslinjer.
2. Der sker en mundtlig overlevering til sagsbeholderteam, der journalfører oplysningerne i DUBU.
3. Sagsbeholderteamet fordeler de indkomne sager fra modtageteam og gennemgår sagen ud fra ICS systematikken på et "tavlemøde". På dette møde planlægges den børnefaglige undersøgelse i hovedtræk, og der vælges de elementer ud, der skal være fokus på i den børnefaglige undersøgelse.
4. Den sagsbehandler, der skal lave den børnefaglige undersøgelse, holder nu dialogmøder med forældre, lærerteams m.fl. og barnet/den unge deltager ofte selv. Dialogmøderne har bl.a. den funktion, at de erstatter indhentning af skriftlige udtalelser. Dermed spares tid, og der kan spørges præcist ind i forhold til barnet/den unges forhold og i forhold til fokus i den børnefaglige undersøgelse.

Der skal sikres dokumentation af alle møderne, da denne dokumentation erstatter skriftlige redegørelser. Dette kan fx ske ved at lade praktikanter, studentermedhjælpere el. tage referater, da sagsbehandleren har central rolle og dermed har fokus på processen i møderne.

Pointer

Der knytter sig følgende pointer til denne nye praksis:

Arbejdstilrettelæggelse:

Hvordan kan retningslinjerne for sagsbehandling omsættes til faglig praksis?

- Fokus på hurtigt tidsmæssigt forløb fra underretning til dialogmøde, og der er skarpt fokus på den væsentligste problemstillinger i de enkelte undersøgelser.
- Øget fremdrift i sagsforløbet fra underretning til færdig undersøgelse fremmes af tættere og hurtigere inddragelse af forældre og lærere m.fl. – og omvendt.
- Den samlede sagsbehandlingstid reduceres i forhold til tidligere praksis. Erfaringerne er, at over $\frac{3}{4}$ af de børnefaglige undersøgelser kan gennemføres på under to måneder uden tab af kvalitet.
- Sagsbehandlers rolle er tydeliggjort som procesansvarlig. Lærere og pædagoger skal ikke længere skrive status – de interviewes af rådgiverne – på lige fod med børn, unge og forældre.

Resultatet er, at langt den overvejende del af de børnefaglige undersøgelser gennemføres med et langt skarpere fokus i forhold til barnets situation og behov og med en samlet undersøgelsestid på under to måneder.